

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/323/2021
Identifikačné číslo spisu:	1313217980
Dátum vydania rozhodnutia:	19.07.2023
Meno a priezvisko:	Mgr. Renáta Gavalcová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:1313217980.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Slovenská republika, za ktorú koná Ústav ekológie lesa SAV Zvolen, Zvolen, Štúrova 2, IČO: 00 679 071, zastúpeného advokátom JUDr. Ľubomírom Hlbočanom, Bratislava, Vajnorská 20, proti žalovanému S. S. - Mal, Vieska nad Žitavou 168, IČO: 30 401 704, zastúpenému advokátom Mgr. Petrom Miklóssym, Vráble, Hlavná 1221, o zaplatenie sumy 4 639,54 eura s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 10C/123/2014, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 23. marca 2021 sp. zn. 12Co/199/2019, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Nitre z 23. marca 2021 sp. zn. 12Co/199/2019 z r u š u j e a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Nitra (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom zo 04. marca 2019 č. k. 10C/123/2014-350 v spojení s opravným uznesením z 13. marca 2019 č. k. 10C/123/2014-361 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 4.639,54 eura s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 72,40 eura od 01.11.2009 do zaplatenia, zo sumy 72,40 eura od 01.11.2009 do zaplatenia, zo sumy 72,40 eura od 01.12.2009 do zaplatenia, zo sumy 72,40 eura od 01.01.2010 do zaplatenia, zo sumy 72,40 eura od 01.02.2010 do zaplatenia, zo sumy 72,40 eura od 01.03.2010 do zaplatenia, zo sumy 72,40 eura od 01.04.2010 do zaplatenia, zo sumy 72,40 eura od 01.05.2010 do zaplatenia, zo sumy 72,40 eura od 01.06.2010 do zaplatenia, zo sumy 72,40 eura od 01.07.2010 do zaplatenia, zo sumy 72,40 eura od 01.08.2010 do zaplatenia, zo sumy 72,40 eura od 01.09.2010 do zaplatenia, zo sumy 72,40 eura od 01.10.2010 do zaplatenia, zo sumy 72,40 eura od 01.11.2010 do zaplatenia, zo sumy 72,40 eura od 01.12.2010 do zaplatenia, zo sumy 72,40 eura od 01.01.2011 do zaplatenia, zo sumy 72,40 eura od 01.02.2011 do zaplatenia, zo sumy 72,40 eura od 01.03.2011 do zaplatenia, zo sumy 72,40 eura od 01.04.2011 do zaplatenia, vo výške 9,25 % ročne zo sumy 72,40 eura od 01.05.2011 do zaplatenia, zo sumy 72,40 eura od 01.06.2011 do zaplatenia, zo sumy 72,40 eura od 01.07.2011 do zaplatenia, vo výške 9,50 % ročne zo sumy 72,40 eura od 01.08.2011 do zaplatenia,

zo sumy 72,40 eura od 01.09.2011 do 12.09.2011, zo sumy 67,01 eura od 13.09.2011 do zaplattenia, zo sumy 51,15 eura od 01.10.2011 do zaplattenia, zo sumy 51,15 eura od 01.11.2011 do zaplattenia, vo výške 9,25 % ročne zo sumy 51,15 eura od 01.12.2011 do zaplattenia, vo výške 9 % ročne zo sumy 51,15 eura od 01.01.2012 do zaplattenia, zo sumy 51,15 eura od 01.02.2012 do zaplattenia, zo sumy 51,15 eura od 01.03.2012 do zaplattenia, zo sumy 51,15 eura od 01.04.2012 do zaplattenia, zo sumy 51,15 eura od 01.05.2012 do zaplattenia, zo sumy 51,15 eura od 01.06.2012 do zaplattenia, vo výške 9 % ročne zo sumy 51,15 eura od 01.07.2012 do zaplattenia, vo výške 0,75 % ročne zo sumy 21,25 eura od 01.07.2012 do zaplattenia, vo výške 8,75 % ročne zo sumy 51,15 eura od 01.08.2012 do zaplattenia, zo sumy 51,15 eura od 01.09.2012 do zaplattenia, vo výške 8,75 % ročne zo sumy 51,15 eura od 01.10.2012 do zaplattenia, vo výške 0,70 % ročne zo sumy 21,25 eura od 01.10.2012 do zaplattenia, vo výške 8,75 % ročne zo sumy 51,15 eura od 01.11.2012 do zaplattenia, vo výške 0,70 % ročne zo sumy 21,25 eura od 01.11.2012 do zaplattenia, vo výške 8,75 % ročne zo sumy 51,15 eura od 01.12.2012 do zaplattenia, vo výške 0,70 % ročne zo sumy 21,25 eura od 01.12.2012 do zaplattenia, vo výške 8,75 % ročne zo sumy 51,15 eura od 01.01.2013 do zaplattenia, vo výške 0,70 % ročne zo sumy 21,25 eura od 01.01.2013 do zaplattenia, vo výške 9,75 % ročne zo sumy 51,15 eura od 01.02.2013 do zaplattenia, vo výške 1,70 % ročne zo sumy 21,25 eura od 01.02.2013 do zaplattenia, vo výške 9,75 % ročne zo sumy 51,15 eura od 01.03.2013 do zaplattenia, vo výške 1,70 % ročne zo sumy 21,25 eura od 01.03.2013 do zaplattenia, vo výške 9,75 % ročne zo sumy 51,15 eura od 01.04.2013 do zaplattenia, vo výške 1,70 % ročne zo sumy 21,25 eura od 01.04.2013 do zaplattenia, vo výške 9,75 % ročne zo sumy 51,15 eura od 01.05.2013 do zaplattenia, vo výške 1,70 % ročne zo sumy 21,25 eura od 01.05.2013 do zaplattenia, vo výške 9,50 % ročne zo sumy 51,15 eura od 01.06.2013 do zaplattenia, vo výške 1 % zo sumy 21,25 eura od 01.06.2013 do zaplattenia, vo výške 9,50 % ročne zo sumy 51,15 eura od 01.07.2013 do zaplattenia, vo výške 9,50 % ročne zo sumy 51,15 eura od 01.08.2013 do zaplattenia, vo výške 1 % ročne zo sumy 21,25 eura od 01.08.2013 do zaplattenia, vo výške 9,50 % ročne zo sumy 51,15 eura od 01.09.2013 do zaplattenia, vo výške 1 % ročne zo sumy 21,25 eura od 01.09.2013 do zaplatteniam, vo výške 9,50 % ročne zo sumy 51,15 eura od 01.10.2013 do zaplattenia, vo výške 1 % ročne zo sumy 21,25 eura od 01.10.2013 do zaplattenia, vo výške 9,50 % ročne zo sumy 51,15 eura od 01.11.2013 do zaplattenia, vo výške 1 % ročne zo sumy 21,25 eura od 01.11.2013 do zaplattenia, vo výške 9,25 % ročne zo sumy 51,15 eura od 01.12.2013 do zaplattenia, vo výške 1 % ročne zo sumy 21,25 eur od 01.12.2013 do zaplattenia, vo výške 9,25 % ročne zo sumy 51,15 eura od 01.01.2014 do zaplattenia, vo výške 1 % ročne zo sumy 21,25 eura od 01.01.2014 do zaplattenia, vo výške 9,25 % ročne zo sumy 51,15 eura od 01.02.2014 do zaplattenia, vo výške 1 % ročne zo sumy 21,25 eura od 01.02.2014 do zaplattenia, vo výške 9,25 % ročne zo sumy 51,15 eura od 01.03.2014 do zaplattenia, vo výške 1 % ročne zo sumy 21,25 eura od 01.03.2014 do zaplattenia, vo výške 9,25 % ročne zo sumy 51,15 eura od 01.04.2014 do zaplattenia, vo výške 1 % ročne zo sumy 21,25 eura od 01.04.2014 do zaplattenia, vo výške 9,25 % ročne zo sumy 51,15 eura od 01.05.2014 do zaplattenia, vo výške 1 % ročne zo sumy 21,25 eura od 01.05.2014 do zaplattenia, vo výške 9,25 % ročne zo sumy 51,15 eura od 01.06.2014 do zaplattenia, vo výške 1 % ročne zo sumy 21,25 eura od 01.06.2014 do zaplattenia, vo výške 9,15 % ročne zo sumy 51,15 eura od 01.07.2014 do zaplattenia, vo výške 1 % ročne zo sumy 21,25 eura od 01.07.2014 do zaplattenia, vo výške 9,15 % ročne zo sumy 51,15 eura od 01.08.2014 do zaplattenia, vo výške 1 % ročne zo sumy 21,25 eura od 01.08.2014 do zaplattenia, vo výške 9,15 % ročne zo sumy 51,15 eura od 01.09.2014 do zaplattenia, vo výške 1 % ročne zo sumy 21,25 eura od 01.09.2014 do zaplattenia, vo výške 9,15 % ročne zo sumy 51,15 eura od 01.10.2014 do zaplattenia, vo výške 1,10 % ročne zo sumy 21,25 eura od 01.10.2014 do zaplattenia, vo výške 9,15 % ročne zo sumy 51,15 eura od 01.11.2014 do zaplattenia, vo výške 1,10 % ročne zo sumy 21,25 eura od 01.11.2014 do zaplattenia, vo výške 9,15 % ročne zo sumy 51,15 eura od 01.12.2014 do zaplattenia, vo výške 1,10 % ročne zo sumy 21,25 eura od 01.12.2014 do zaplattenia, vo výške 9,05 % ročne zo sumy 51,15 eura od 01.01.2015 do zaplattenia, vo výške 1 % ročne zo sumy 21,25 eura od 01.01.2015 do zaplattenia do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

1.1. V odôvodnení rozsudku súd konštatoval, že žalobca sa podanou žalobou domáhal - po čiastočnom späťvzatí žaloby - zaplattenia sumy 5 473,68 eura s úrokom z omeškania vo výške 9 %, 9,25 %, 8,75 %, 9,50 %, resp. 9,75 % ročne zo sumy 72,40 eura, počnúc od 01.11.2009 do 01.12.2014. Žalobu odôvodnil tým, že je výlučným vlastníkom pozemkov nachádzajúcich sa v k.ú. I. J. L. zapísaných na LV č. XXX, a to parcely registra "C" parc. č. XX/XXX o výmere XX m² a parc. č. XX/XX o výmere

XX XXX m2. Na parcele registra "C" parc. č. 92/107 sa nachádza drevený stánok so súpisným číslom XXX, ktorý je zapísaný na LV č. XXX a jeho vlastníkom je žalovaný. Žalovaný užíval pozemok parcely registra "C" č. XX/XXX o výmere XX m2 a časť pozemku parc. č. XX/XX na základe nájomnej zmluvy uzatvorenej 02.05.2007, a to aj po uplynutí dohodnutej doby nájmu, preto sa nájomná zmluva obnovovala. V zmluve bolo dohodnuté nájomné 868,85 eura ročne bez DPH a zahŕňalo nájomné za parcelu registra "C" parc. č. XX/XXX o výmere XX m2 a časť parc. č. XX/XX o výmere XX,XX m2 a XXX,XX m2. Nájomné bolo splatné do 15. dňa v mesiaci vopred. Žalovaný napriek tomu, že pozemky od 01.01.2008 až do súčasnosti užíva, za užívanie neplatí, preto od neho žalobca požaduje zaplatenie nájomného od 01.10.2009 do 31.12.2014. Žalovaný uznal nárok žalobcu na zaplatenie bezdôvodného obohatenia 834,14 eura podľa znaleckého posudku od 13.09.2011 do 31.12.2014 a trval na tom, že vo zvyšnej časti je nárok premlčaný, pretože ide o občianskoprávny vzťah. Nesúhlasil ani s úrokom z omeškania, pretože v omeškaní nie je.

1.2. Odvolací súd rozhodoval vo veci už uznesením č. k. 7Co/724/2016-295, 7Co/725/2016 zo dňa 31.07.2018, ktorým prvý rozsudok súdu prvej inštancie č. k. 10C/123/2014-242 zo dňa 15.06.2016 v spojení s doplniacim rozsudkom a opravným uznesením v napadnutej zamietajúcej časti a v časti trov konania a trov štátu zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

1.3. Súd prvej inštancie po vrátení veci opäť posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán sporu a dôvodnosť uplatnenej sumy na podklade zákona o správe majetku štátu a dospel k záveru, že predmetom sporu je vydanie bezdôvodného obohatenia za užívanie nehnuteľností vo vlastníctve štátu. Súd aplikoval na tento právny vzťah zákon o správe majetku štátu. Podľa odvolacieho súdu bola nájomná zmluva uzavretá v súlade s uvedeným zákonom a nájomné bolo dohodnuté v trhovej výške. Znalec zákon o správe majetku štátu nepoužil a aj keď sa neskôr vyjadril, že určené bezdôvodné obohatenie zodpovedá trhovému nájomnému, vyjadroval sa k právnemu posúdeniu veci a vzhľadom na ustanovenia zákona, na ktoré poukázal, netýkajúce sa nájomného ale primeranej ceny v prípade osobitného ponukového konania, súd jeho vyjadrenie považoval za účelové a z predloženého znaleckého posudku nevychádzal. Žalobca žiadal od žalovaného zaplatenie bezdôvodného obohatenia vo výške pôvodne dohodnutého nájomného a pretože bezdôvodné obohatenie má podľa právneho názoru odvolacieho súdu zodpovedať trhovému nájomnému, ktoré bolo dohodnuté v zmluve, je žaloba v zostávajúcej časti dôvodná. Napriek námietke žalovaného, že medzi stranami sporu ide o občianskoprávny vzťah, súd v súlade s právnym názorom odvolacieho súdu posúdil tento vzťah ako obchodnoprávny a premlčanie nároku a nárok na úroky z omeškania podľa ustanovení Obchodného zákonníka. Keďže žalobca žalobou žiadal bezdôvodné obohatenie od 01.10.2009 do 31.12.2014, mohol si žalobou toto právo uplatniť na súde najskôr 02.10.2009. Premlčacia doba je podľa § 369 Obchodného zákonníka 4 roky a uplynula by až 02.10.2013. Žalobca však žalobu podal na súde dňa 13.09.2013 v rámci plynutia premlčacej doby, preto nie je ani časť jeho nároku premlčaná. Bolo pritom sporné, či podľa § 365 ods. 1 Obchodného zákonníka bol v omeškaní. Súd mal už skôr za preukázané, že žalobca vyzýval žalovaného na zaplatenie odplaty listom z 22.05.2013 doručeným právnemu zástupcovi žalovaného 24.05.2013 a žalovaný ponúkol žalobcovi plnenie riadne až v liste z 31.05.2013, ktorý mu bol doručený 04.06.2013. Žalovaný však nebol dobromyseľný v užívaní už dňa 27.12.2006, kedy žalobcu vyzýval na uzavretie kúpnej zmluvy, resp. dňa 06.02.2012, kedy ho vyzýval na vypracovanie nájomnej zmluvy, pričom mal k dispozícii jeho účet, na ktorý v minulosti bezhotovostne plnil nájomné. Argument jeho právneho zástupcu ohľadne nevydania potvrdenia v liste zo dňa 13.01.2016 teda súd považoval za účelový. Žalovaný neplnil peňažný dlh riadne a včas a tým sa dostal do omeškania. Žaloba bola aj v časti o zaplatenie požadovaných úrokov z omeškania dôvodná. Keďže súd už právoplatne vo veci rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi bezdôvodné obohatenie od 13.09.2011 do 31.12.2014 vo výške 834,14 eura s príslušenstvom, žaloba je dôvodná v zostávajúcej časti o zaplatenie bezdôvodného obohatenia od 13.09.2011 do 31.12.2014 vždy vo výške rozdielu 51,50 eura ($72,40 - 1,25 = 51,15$), ale súčasne aj od 01.10.2009 do 12.09.2011 vždy vo výške 72,40 eura mesačne. Súd prvej inštancie preto rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi aj zostatok žalovanej sumy 4 639,54 ($5\,473,68 - 834,14 = 4\,639,54$) spolu s úrokmi z omeškania po zohľadnení úrokov z omeškania, ktoré už boli právoplatne priznané.

2. Krajský súd v Nitre (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“), na odvolanie žalovaného, rozsudkom z 23. marca 2021 sp. zn. 12Co/199/2019 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil; a žalobcovi

voči žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

2.1. Odvolací súd po prejednaní veci s ohľadom na obsah spisu sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorý vyhovel žalobe vo zvyšnej časti po vrátení veci odvolacím súdom a ktorý sa riadil názorom odvolacieho súdu vyjadreným v jeho predchádzajúcom rozhodnutí, pričom správne najprv ustálil výšku nároku žalobcu po vrátení veci a následne o tomto nároku aj správne rozhodol, keď ho v celom rozsahu žalobcovi priznal. V súvislosti s výškou uplatneného nároku žalobcu odvolací súd už skôr poukázal na potrebu aplikácie zákona č. 278/1993 Z. z. o správe majetku štátu, pretože je nesporné, že žalovaný užíval pozemky patriace do vlastníctva štátu. Požadované bezdôvodné obohatenie za užívanie nehnuteľností vo vlastníctve štátu má teda zodpovedať výške nájomného, ktoré by žalovaný v prípade uzatvorenej nájomnej zmluvy platil; v danom prípade pri aplikácii zákona o správe majetku štátu malo ísť o trhové nájomné definované v § 13 ods. 1 tohto zákona. Žalovaný v odvolaní namietal, že súd pri stanovení výšky trhového nájomného nevychádzal z vyhotoveného znaleckého posudku č. 284/2015, ale z výšky trhového nájomného uvedeného v nájomnej zmluve uzatvorenej medzi stranami sporu v roku 2007, ktorá však podľa neho nemôže byť podkladom pre rozhodnutie súdu, lebo bola uzatvorená na iné obdobie, než za ktoré vydanie bezdôvodného obohatenia žalobca žiada. Odvolací súd sa stotožnil s tvrdením žalovaného poukazujúceho na skutočnosť, že ak bolo v predmetnej nájomnej zmluve určené trhové nájomné za rok 2007 mesačne vo výške 72,40 eura, toto už v podstate nemusí zodpovedať trhovému nájomnému v rokoch 2009 - 2014, ktoré sa týkali tohto sporu. Napriek tomu je v tejto súvislosti potrebné zdôrazniť procesnú situáciu, ktorá nastala po vrátení veci odvolacím súdom a ktorá ovplyvnila následný postup súdu prvej inštancie a jeho rozhodovanie. Odvolací súd vrátil súdu prvej inštancie predmetnú vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie s usmernením o aplikácii zákona o správe majetku štátu ako i s konštatovaním, že znalecký posudok nebol vyhotovený v súlade so zákonom o správe majetku štátu a znalec v ňom namiesto trhového nájomného určoval tzv. obvyklé nájomné. Strany sporu však následne nenavrhli vykonanie ani nového znaleckého posudku a ani ďalších relevantných dôkazov, čo znamená, že v podstate nenavrhli žiadne ďalšie dôkazy ohľadne výšky bezdôvodného obohatenia, na ktoré by mal mať žalobca v súlade so zákonom o správe majetku štátu nárok. Za takejto procesnej situácie, kedy súd pri rozhodovaní nemal k dispozícii iné dôkazy preukazujúce výšku trhového nájomného za uvedené obdobie, len nájomnú zmluvu s určeným trhovým nájomným za predchádzajúce obdobie v roku 2007, nezostávalo nič iné, než len vychádzať z predloženej nájomnej zmluvy, v ktorej bolo dohodnuté pôvodné trhové nájomné za užívanie nehnuteľností žalobcu na podklade zákona o správe majetku štátu. Ďalej v prípade užívania daných nehnuteľností žalovaným sa od roku 2007 trhové nájomné porovnateľne zvyšovalo. Je evidentné, že trhové nájomné za roky 2009 až 2014 muselo byť s ohľadom na zvyšovanie cien minimálne v rovnakej výške ako v roku 2007. Žalobca si podanou žalobou zvýšené sumy neuplatňoval a požadoval aj za roky 2009 až 2014 sumy vo výške trhového nájomného tak, ako bolo dohodnuté nájomnou zmluvou pre rok 2007. Nárok vyčíslený vo výške trhového nájomného v roku 2007 preukázal predloženou nájomnou zmluvou zo dňa 02.05.2007, a tak bolo dôvodné ju považovať za dôkaz, z ktorého súd prvej inštancie vychádzal pri stanovení výšky bezdôvodného obohatenia. Základ priznaného nároku súd prvej inštancie správne posúdil najmä z odkazom na ustanovenie § 451 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka a aj ďalšie ním citované predpisy (body 18. až 29. odôvodnenia rozsudku).

2.2. K námietke žalovaného o charaktere právneho vzťahu medzi stranami sporu sa už vo svojom predošlom rozhodnutí odvolací súd vyjadril, preto na jeho závery opätovne poukazuje. Súd prvej inštancie bol po vrátení veci viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, ktorý navyše odvolací súd vo svojom rozhodnutí dostatočne odôvodnil a vysvetlil, preto nebolo potrebné, aby súd prvej inštancie vo svojom novom rozhodnutí opätovne rozsiahlo odôvodňoval, prečo medzi stranami sporu ide o vzťah občianskoprávny, a nie o vzťah obchodnoprávny. V tomto prípade nemožno považovať napadnutý rozsudok v časti odôvodnenia charakteru právneho vzťahu medzi stranami sporu za nepreskúmateľný. Neakceptovanie vznesenej námietky premlčania odvolací súd preto posúdil ako správne. Čo sa týka námietky žalovaného ohľadom omeškania s plnením peňažného dlhu, odvolací súd ju nepovažoval za opodstatnenú. Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že žalovaný nesplnil svoj záväzok z bezdôvodného obohatenia riadne a včas, preto bolo potrebné aplikovať ustanovenie § 365 Obchodného zákonníka týkajúce sa omeškania. Súd prvej inštancie v nadväznosti na žalobný petit, v ktorom si žalobca mesačne rozčlenil príslušenstvo zo sumy bezdôvodného obohatenia, správne stanovil omeškanie žalovaného na mesačnej (a nie na dennej) báze s odkazom na relevantné právne predpisy. Urobil tak už aj vo svojom

predchádzajúcim rozhodnutí k. 10C/123/2014-242 zo dňa 27.06.2016 v spojení s opravným uznesením č. k. 10C/123/2014-259 zo dňa 02.08.2016 a doplniacim rozsudkom č. k. 10C/123/2014-245 zo dňa 27.06.2016, proti ktorému vo vyhovujúcej časti odvolanie nepodal a ani nenamietal stanovenie mesačnej bázy omeškania. Na základe všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil a v podrobnostiach poukazuje na jeho odôvodnenie (§ 387 ods. 2 CSP).

2.3. V odvolacom konaní bol úspešný žalobca, preto odvolací súd o trovách odvolacieho konania rozhodol v zmysle § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP tak, že mu priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov, vynaložených v tomto štádiu konania. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie podľa § 420 písm. f) a 421 ods. 1 písm. a), b) CSP.

3.1. K naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) došlo práve v súvislosti s nesprávnym právnym posúdením právneho vzťahu medzi sporovými stranami. Práve v súvislosti s posúdením právneho vzťahu medzi sporovými stranami žalovaný považuje napadnutý rozsudok odvolacieho súdu za arbitrárny. Súd vôbec nevysvetlil, prečo by mal byť právny vzťah medzi sporovými stranami obchodnoprávnym vzťahom, vôbec neuviedol, ktoré zákonné ustanovenie v tomto smere aplikoval, neuviedol, ktorú konkrétnu zákonom stanovenú definíciu obchodnoprávneho vzťahu by mal právny vzťah medzi sporovými stranami spĺňať, v čom, na základe akých skutočností a akých dôvodov by ju mal spĺňať. Posúdenie charakteru právneho vzťahu medzi sporovými stranami je pritom podstatným a veľmi dôležitým momentom v tomto spore, od ktorého závisí zodpovedanie ďalších otázok (premlčanie, omeškanie a úroky z omeškania), a od ktorého závisí rozhodnutie súdu vo veci samej. Odvolací súd v napadnutom rozhodnutí (resp. aj súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí, ako ani odvolací súd v predchádzajúcom zrušujúcom uznesení, z ktorého súd prvej inštancie vychádzal) sa nevyjadril, neposúdil a nedal odpoveď na tvrdenia žalovaného týkajúce sa skutkového stavu veci, resp. právneho posúdenia veci vo vzťahu k zodpovedaniu otázky o charaktere právneho vzťahu medzi sporovými stranami. Posúdenie charakteru právneho vzťahu medzi sporovými stranami je pritom úplne základným a jedným z najpodstatnejších momentov predmetného sporu. Podľa dovolateľa došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces aj v súvislosti s priznaním úrokov z omeškania žalobcovi, teda aj v časti týkajúcej sa tvrdeného omeškania žalovaného a jeho povinnosti zaplatiť úroky z omeškania. Žalovaný nebol a nie je v omeškaní so zaplatením žalovanej, resp. súdom prvej inštancie priznanej sumy. Nájomná zmluva po skončení pôvodného nájmu nebola uzavretá nie vinou žalovaného, ale vinou žalobcu. Žalovaný od začiatku jasne deklaroval, že je ochotný žalobcovi doplatiť obvyklé nájomné aj späťne za dobu dvoch rokov predchádzajúcich podaniu návrhu na súd. Také plnenie však žalobca odmietol a preto žalovaný nebol a nie je v omeškaní. Rozhodnutie súdu je tak nesprávne aj v stanovení omeškania žalovaného na mesačnej báze, teda v takom stanovení omeškania, ktoré vychádza z mesačnej splatnosti nájomného. Ak by aj žalovaný mal byť s vydaním bezdôvodného obohatenia v omeškaní, čo nie je, jeho omeškanie by nebolo možné stanoviť na mesačné splátky; v omeškaní by mohol byť len vtedy ak by bezdôvodné vydanie nevydal včas v termíne jeho splatnosti.

3.2. Dovolaním napáda rozhodnutie aj z dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku, t. j. z dôvodu, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená. Za uvedenú právnu otázku žalovaný považuje otázku posúdenia charakteru vzájomného právneho vzťahu medzi sporovými stranami, predmetom ktorého je nárok uplatnený žalobou. Jedná sa o právnu otázku, či vzájomný právny vzťah medzi sporovými stranami je potrebné posudzovať ako vzťah občianskoprávny alebo ako vzťah obchodnoprávny. Vo všeobecnosti je to právna otázka, či vzájomný právny vzťah medzi subjektom verejného práva podľa § 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka na jednej strane a podnikateľom na strane druhej, ktorého obsahom a predmetom je užívanie pozemku vo vlastníctve subjektu verejného práva podnikateľom bez nájomnej zmluvy (a vydanie bezdôvodného obohatenia za také užívanie), je potrebné posudzovať ako vzťah občianskoprávny alebo ako vzťah obchodnoprávny. Jedná sa o právnu otázku (posúdenie charakteru právneho vzťahu a určenie, či sa bude aplikovať Občiansky zákonník alebo Obchodný zákonník), ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

3.3. Za právnu otázku žalovaný považuje aj otázku právneho posúdenia tzv. trhového nájomného v zmysle ustanovenia § 13 zákona č. 278/1993 Z.z. o správe majetku štátu v znení neskorších predpisov. Jedná sa o právnu otázku, či trhové nájomné v zmysle ustanovenia § 13 zákona č. 278/1993 Z.z. o správe majetku štátu v znení neskorších predpisov je možné určiť postupom a spôsobom stanoveným podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 492/2004 Z. z. o stanovení všeobecnej hodnoty majetku v znení neskorších predpisov, teda, či na určenie trhového nájomného je možné aplikovať ustanovenia tejto vyhlášky. Inými slovami sa jedná o právnu otázku, či trhové nájomné, alebo všeobecnejšie trhová hodnota zodpovedá tomu, čo vyhláška Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 492/2004 Z. z. o stanovení všeobecnej hodnoty majetku v znení neskorších predpisov vo svojom ustanovení § 2 písm. g) definuje ako tzv. všeobecnú hodnotu. Jedná sa o právnu otázku (právne posúdenie možnosti, resp. správnosti aplikácie vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 492/2004 Z. z. o stanovení všeobecnej hodnoty majetku v znení neskorších predpisov na určenie výšky obvyklého, resp. trhového nájomného podľa zákona č. 278/1993 Z.z. o správe majetku štátu v znení neskorších predpisov), ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

3.4. Rozsudok krajského súdu napáda aj z dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) Civilného sporového poriadku, t. j. z dôvodu, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Za uvedenú právnu otázku žalovaný považuje otázku právneho posúdenia relevantnosti dojednania o výške nájomného v nájomnej zmluve uzavretej v období, ktoré predchádza obdobiu, za ktoré je na súde uplatnený nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Pri riešení tejto otázky sa odvolací súd odklonil od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ktorú prezentuje rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/104/2008 zo dňa 30.06.2009. V tomto rozsudku dovolací súd ako relevantný dôkaz výšky bezdôvodného obohatenia zodpovedajúceho trhovému nájomnému uznal a použil nájomnú zmluvu uzavretú (hoci neplatne) na to isté obdobie, za ktoré bol nárok uplatnený. Výška nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia sa však v tomto prípade nerovná a nemôže rovnať pôvodne dohodnutej výške nájomného v inom, už uplynulom období. Práve vzhľadom k tomu, že medzi stranami nebola v období, za ktoré bol nárok uplatnený, uzavretá žiadna nájomná zmluva (či platne alebo neplatne), nebolo možné vychádzať z výšky nájomného zmluvne dohodnutého v inom, už uplynulom období.

3.5. Dovolateľ navrhuje, aby dovolací súd buď napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zmenil nasledovne: „Súd mení rozsudok Krajského súdu Nitra sp. zn. 12Co/199/2019-414 zo dňa 23.03.2021 tak, že mení rozsudok Okresného súdu Nitra sp. zn. 10C/123/2014-350 zo dňa 04.03.2019 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Nitra sp. zn. 10C/123/2014-361 zo dňa 13.03.2019 nasledovne: Súd žalobu vo zvyšnej časti zamietá. Žalovaný má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Žalovaný má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%. Žalovaný má nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100%.“, alebo aby dovolací súd zrušil napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, zároveň aby dovolací súd zrušil rozsudok okresného súdu v spojení s opravným uznesením a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

4. Žalobca vo svojom vyjadrení k dovolaniu uviedol, že Obchodný zákonník je právna norma *lex specialis*, pričom ObZ nepozná bezdôvodné obohatenie, a v takom prípade sa podporne uplatňujú ustanovenia Občianskeho zákonníka o bezdôvodnom obohatení, za ktoré je potrebné považovať aj užívanie pozemku vo vlastníctve subjektu verejného práva podnikateľom bez nájomnej zmluvy. Nesporne ide o vzťah obchodnoprávny v tom, že na vzájomný právny vzťah medzi sporovými stranami je nutné aplikovať Obchodný zákonník. Žalobcom je Slovenská republika v zastúpení Ústavom ekológie lesa SAV, a preto právne úvahy žalovaného sú mylné a zavádzajúce. Ak žalovaný užíva cudziu vec bez zmluvného právneho dôvodu a neplatí za užívanie veci pozemku nájomné, v takom prípade je žalovaný rozhodne v omeškaní so zaplatením neoprávneného obohatenia spočívajúceho v užívaní cudzej veci. V tomto prípade vydanie neoprávneného obohatenia vychádza a musí vychádzať z toho, že nájomné sa obvykle platí mesačne, a že v podstate žalovaný na mesačnej báze získava na úkor žalobcu neoprávnené obohatenie z ktorého nesporne náleží žalobcovi nárok na úrok z omeškania analogicky ako pri platení nájomného v mesačných splátkach. Žalovaný sa mohol vyhnúť z úroku z omeškania, keby platil za užívanie cudzej veci nájomné ako bolo dohodnuté v nájomnej zmluve, ktorá medzi účastníkmi sporu platila v minulosti. Žalovaný pokiaľ nadobudol vlastnícke právo k nehnuteľnosti postavenej na pozemkoch Slovenskej republiky notárskym osvedčením vlastníckeho práva bol si vedomý, že tieto

nehnuteľnosti stoja na pozemkoch Slovenskej republiky, a že ide o chránené krajinné územie, ktorého scudzenie nie je možné a že je povinný platiť za užívanie cudzích pozemkov pravidelne odplatu, tak akoby mal uzavretú nájomnú zmluvu, a to vo výške trhového nájomného v zmysle § 13 Zák. č. 278/1993 Z.z.. Žalobca žiada, aby dovolací súd dovolanie žalovaného odmietol a priznal žalobcovi trovy dovolacieho konania v rozsahu 100%.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej ako „najvyšší súd“ alebo ako „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie bolo podané včas (§ 424 CSP) a to oprávneným subjektom (§ 427 CSP), zastúpeným podľa § 429 ods. 1 CSP skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti, pričom zistil, že dovolanie je dôvodné.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

7. Z obsahu dovolania je zrejmé, že dovolateľ namieta pochybenie odvolacieho súdu pri odôvodnení rozsudku, ktorý je nedostatočne odôvodnený, teda zmätočnosťnú vadu podľa § 420 písm. f) CSP a porušenie jeho práva na spravodlivý proces.

8. V zmysle § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Podľa § 420 písm. f) CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

11. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

12. Dovolací súd pripomína, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo strany na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý

proces. Účelom odôvodnenia rozhodnutia je vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu navyše musí byť aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v dovolacom konaní. Ak rozhodnutie odvolacieho súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 393 CSP, je nepreskúmateľné.

13. Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné atribúty spravodlivého súdneho procesu, ktorá skutočnosť jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Z judikatúry tohto súdu vyplýva, že na taký argument strany sporu, ktorý je pre rozhodnutie podstatný a rozhodujúci, sa vždy vyžaduje špecifická odpoveď (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). Podľa konštantnej judikatúry Ústavného súdu SR (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04) „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR je aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany; t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu“.

14. Podľa názoru dovolacieho súdu faktom je, že odvolací súd síce nie je povinný dať v písomnom vyhotovení rozhodnutia odpoveď na úplne všetky sporné otázky, avšak je povinný vysporiadať sa dostatočne presvedčivo aspoň s tou najzásadnejšou argumentáciou, k čomu však opätovne nedošlo. Naďalej teda platí, že odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu nespĺňa základné zákonné kritéria na odôvodňovanie súdnych rozhodnutí.

15. Odvolací súd sa riadne nevenoval časti pomerne rozsiahlych a zásadných odvolacích námietok, pričom aj samotná argumentácia a interpretácia odvolacieho súdu nie je v tomto smere dostatočne vyčerpávajúca. Dovolateľ poukazoval na to, že sú závery oboch súdov nesprávne, vzhľadom k tomu, že nevysvetlil, prečo by mal byť právny vzťah medzi sporovými stranami obchodnoprávnym vzťahom a nie občianskoprávnym.

16. Odvolací súd sa teda riadne nezaoberal námietkou žalovaného posúdenia charakteru právneho vzťahu medzi sporovými stranami, pričom dané je jedným z najpodstatnejších námietok predmetného sporu.

16.1. K námietke žalovaného o charaktere právneho vzťahu medzi stranami sporu odvolací súd vo svojom napadnutom rozsudku len odkázal na odôvodnenie predošlého rozhodnutia odvolacieho súdu z 31. júla 2018 sp. zn. 7Co/724/2016. V tomto rozhodnutí odvolací súd iba uviedol, že žalobca ako príspevková organizácia a žalovaný ako podnikateľ sú osobami podľa § 261 ods. 1 a nasl. Obchodného zákonníka, a že bolo zrejmé, že s ohľadom na uvedené zákonné ustanovenie medzi stranami sporu ide o obchodnoprávny vzťah. Dovolateľ pritom opakovane namietal, že vzťah medzi stranami nespĺňa žiadnu z definícií obchodnoprávneho vzťahu podľa § 261 Obchodného zákonníka.

17. Dovolateľ preto správne poukázal na to, že súd nevysvetlil, prečo by mal byť právny vzťah medzi sporovými stranami obchodnoprávnym vzťahom, nakoľko riadnym spôsobom neodôvodnil aplikáciou zákonných ustanovení, neodôvodnil konkrétnu zákonom stanovenú definíciu obchodnoprávneho vzťahu, ktorou by mal právny vzťah medzi sporovými stranami spĺňať, v čom, na základe akých skutočností a akých dôvodov by ju mal spĺňať.

17.1. Posúdenie charakteru právneho vzťahu medzi sporovými stranami je, ako správne poukázal dovolateľ, podstatným momentom v tomto spore, od ktorého závisí zodpovedanie ďalších otázok, ako sú určenie premlčania, omeškanie a úroky z omeškania, a od ktorého závisí rozhodnutie súdu vo veci samej.

18. Vo vzťahu k dovolacím námietkam žalovaného týkajúcich sa charakteru právneho vzťahu v rozhodovanej veci, dovolací súd uvádza, že bezdôvodné obohatenie ako právny inštitút je upravený výlučne v Občianskom zákonníku. Obchodný zákonník neobsahuje osobitnú úpravu bezdôvodného obohatenia v obchodnoprávných vzťahoch, preto sa aj na bezdôvodné obohatenie, ktoré má svoj pôvod

v obchodnoprávných vzťahoch, použije právna úprava obsiahnutá v ustanovení § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka. Pokiaľ však ide o otázku premlčania, odlišne plyní premlčacia doba v prípade nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia v občianskoprávných vzťahoch (§ 107 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka) a odlišne plyní premlčacia doba v prípade nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia vzniknutého z obchodných záväzkových vzťahov (§ 397 Obchodného zákonníka). Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu vo veci musí dať jednoznačnú odpoveď na otázku, na základe akej skutkovej podstaty sa žalobca domáha nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia (§ 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka), ako aj na skutočnosť, aký charakter má právny vzťah medzi stranami, na základe ktorého vznikol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia.

18.1. Najvyšší súd dáva do pozornosti, že právnu úpravu premlčania upravenú v ustanovení § 397 a nasl. Obchodného zákonníka, pokiaľ ide o nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, je možné aplikovať len v prípade, ak právny vzťah medzi stranami, z ktorého nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vznikol, má charakter obchodného záväzkového vzťahu v zmysle ustanovenia § 261 a nasl. Obchodného zákonníka. Ak uvedená podmienka splnená nie je, možno na uplatnený nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia aplikovať výlučne právnu úpravu Občianskeho zákonníka, a to nielen pokiaľ ide o vznik nároku (§ 451 a nasl. Občianskeho zákonníka), ale aj pokiaľ ide o premlčanie nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia (§ 107 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka).

19. Na margo dovolací súd poznamenáva, že v odôvodnení svojho rozhodnutia sa odvolací súd musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Právne závery odvolacieho súdu môžu byť dostatočne preskúmateľné len vtedy, ak odvolací súd po skutkovom vymedzení predmetu konania podá zrozumiteľný a jasný výklad, z ktorých ustanovení zákona alebo iného právneho predpisu vychádzal, ako ich interpretoval a prečo pod tieto ustanovenia podriadil, prípadne nepodriadil zistený skutkový stav.

19.1. Odôvodnenie odvolacieho súdu nedáva odpoveď na relevantné námietky žalovaného a to vo vzťahu k námietke premlčania žalobcovho nároku vznesenú už v konaní pred súdom prvej inštancie, a rovnako z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nie je zrejmý záver o posúdení právneho vzťahu medzi žalobcom a žalovaným, z ktorého vznikol žalobcov nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia ako obchodného záväzkového vzťahu. Zároveň musí súd v odôvodnení svojho rozhodnutia dať jednoznačnú odpoveď na to, ako sa vysporiadal s podstatnou procesnou obranou žalovaného pri posúdení uplatnenej výšky bezdôvodného obohatenia a prečo sa s touto procesnou obranou nestotožnil. Iba také súdne rozhodnutie možno považovať za súladné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. s čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ak tieto vlastnosti rozsudok nemá a neposkytuje odpoveď na vyššie uvedené otázky, je konanie odvolacieho súdu zaťažené vadou znátočnosti v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP, keďže svojim nesprávnym postupom znemožnil súd strane realizovať jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

20. Vzhľadom na uvedené dovolací súd uvádza, že konanie je postihnuté vadou znátočnosti spočívajúcou v nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a zakladá tak prípustnosť i dôvodnosť podaného dovolania v prejednávanej veci. Tento nedostatok spočíva predovšetkým v tom, že odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia dostatočným spôsobom nezaoberal odvolacou argumentáciou dovolateľa, ktorá si vyžadovala špecifické odpovede, a ktorá mohla mať eventúálne zásadný význam pre rozhodnutie vo veci.

21. V preskúmvanej veci teda dospel dovolací súd k záveru, že postup odvolacieho súdu vo vzťahu k namietanej nepreskúmateľnosti vykazuje znaky namietaného nesprávneho procesného postupu vyplývajúceho z § 420 písm. f) CSP.

22. Rozhodovacia prax najvyššieho súdu je ustálená v tom, že ak v konaní došlo k procesnej vade uvedenej v § 420 CSP, dovolaním napadnuté rozhodnutie je potrebné zrušiť bez toho, aby sa dovolací súd zaoberal správnosťou právnych záverov, na ktorých spočíva zrušované rozhodnutie súdu (1Cdo/44/2015, 2Cdo/111/2014, 3Cdo/4/2012, 4Cdo/263/2013, 5Cdo/241/2013, 6Cdo/591/2015,

7Cdo/212/2014, 8Cdo/137/2015).

23. Ak je dovolanie dôvodné, dovolací súd napadnuté rozhodnutie zruší (§ 449 ods. 1 CSP). Ak dovolací súd zruší napadnuté rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, zastaviť konanie, prípadne postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci patrí (§ 450 CSP).

24. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd v zmysle § 449 a § 450 CSP zrušil rozsudok Krajského súdu v Nitre z 23. marca 2021 sp. zn. 12Co/199/2019 a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

25. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, odvolací súd je viazaný právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP). Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 454 ods. 3 CSP).

26. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.